

Szikra János

Vadméz

Ázsia-illatú kamaszlány,
inkább még nyurga lányka,
de ingerlőn feszül a blúza,
combja is búvöl már,
éneklő lába közt neked érik a gyönyör,
lényében szunnyad jövő asszonyod,
lelkében holnapi szomorúságod,
egy idegen panelban néha még titokban tépi a haját,
de álmában sem rágcsál már a presszóban üvegpotharát –
öle erdei vadméz,
hónalja kerti kapor,
s ehhez némi jurta-szag csípős fűszere is társul,
képzeletedben évek óta a vandál pusztai kánok fekete kenyerét falja,
sűrű kumisztát szürcsöli,
érzéki táncukat járja,
ölelni melléd szegődik,
buzgó és odaadó lesz hozzád,
szerelmed bőkezűn meghálálja,
csupaszon álltok a tükör előtt
és elsírótok magatokat az egymásból fakasztott boldogságtól –
inkább még nyurga lányka,
de telik a hold fönn s fogy,
mint fogy s telik újra,
s minden nyújtózó sejtessel még mindig őt kívánod,
ha fejik a kecskenyáját este a hegyen
és fölmekegnek a deszkaakolban a gidák,
kissé már megereszkedett
emlőjéből egy-egy tejcsepp a blúzon átszivárog.

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* (Hitel Könyvműhely, 2012) címmel jelentek meg.

Sárga madarak

Hatalmas kukoricaszások,
vállamra szakadnak,
rajokban csapnak rám a sárga csőrű,
    mohón gomolygó vadak,
horgas csőrrel lezuhognak az égből a súlyos,
    fekete vasmadarak,
szívemből kicsipegetik, kieszik, kirágják
    az évtizedeken át földre hullt korpát,
föلزabálják a tonnákban álló rozsdaport,
a szerelem nyirkos kútjába korhadt deszkákat,
bebalzsamozott macskacsontvázat,
zuhanás közben is brekegő békát
s fodrászok kezén megőszült bűdös hajcsavarokat hajigálnak,
    orrüregembe vájnak,
agyamra kígyót küldenek,
képzeletem klikkereivel elcsapott kispapok gurigáznak,
    s zuhognak, zuhognak csak az égből,
fényes tolluk kéken énekel a szélben,
a csontrepesztő,
esti szélben fényes tolluk kéken énekel,
    sárga csőrrel zuhognak a sárba,
fekete tőlük a sár,
én is szívdobbanásig fekete vagyok már –
sűrű, agyagsárga és fekete, fekete, fekete tőlük a föld.

Járja a férfi szál bottal

Táncol a férfi,
járja a férfi szál bottal,
feketén járja a táncot a bottal.

Táncol a lány,
libben a kendő kezében,
csupa vágy bennem a férfi,
táncol a lány,

suhog a lány,
fehéren libben a kendő kezében,
csupa vágy bennem a férfi.

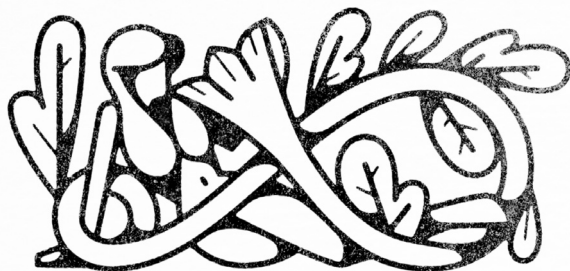
Járja, csak járja szál bottal,
libben a kendő fehéren.

Sokáig hittem,
egy ölelésben hazatérhetek hozzád,
s a mézillatú tornácdélelőttön
röpködő ruhák közt fölragyog arcod a fényben.

Sokáig hittem,
hazatérhetek hozzád,
s fölragyog arcod újra a fényben.

Győztes csata vesztesének,
bal kezembe adták búcsúzóul jobb karom,
bal kezembe jobb karom.

Ország, világ legyen hazám,
ország, világ legyen hazám.

Ex libris Gladys Peterson